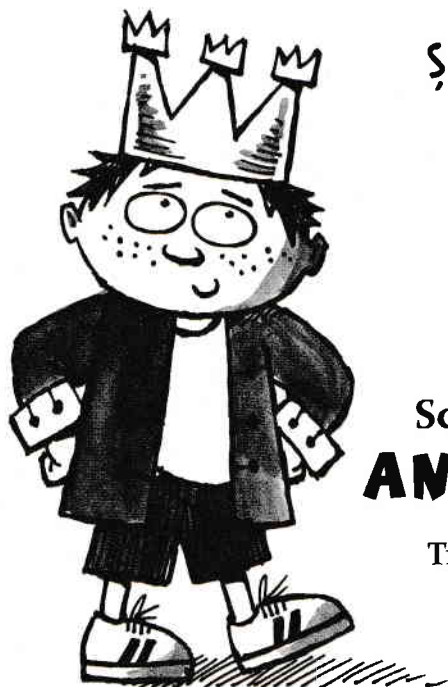

LIBRIS

We know
books

REGELE FİSTICHIU

ȘI ÎMPĂRATUL
MALEFIC

Scris și ilustrat de
ANDY RILEY

Traducere din engleză
de Felicia Roman

arthur

Numele tuturor capitolelor înfricoșătoare pe care tocmai le-ai citit

1. Bani de buzunar	1
2. Fu Hu Hu Hu	19
3. Porcul	32
4. Sosirea Împăratului	53
5. La atac!	73
6. Crocodili arțăgoși	92
7. Regulile	108
8. Un plan șiret	117
9. Camera ispitelor	133
10. Să ne ospătăm!	154
11. Hăul fără fund	166
12. Ce am învățat cu toții	183

Bani de buzunar

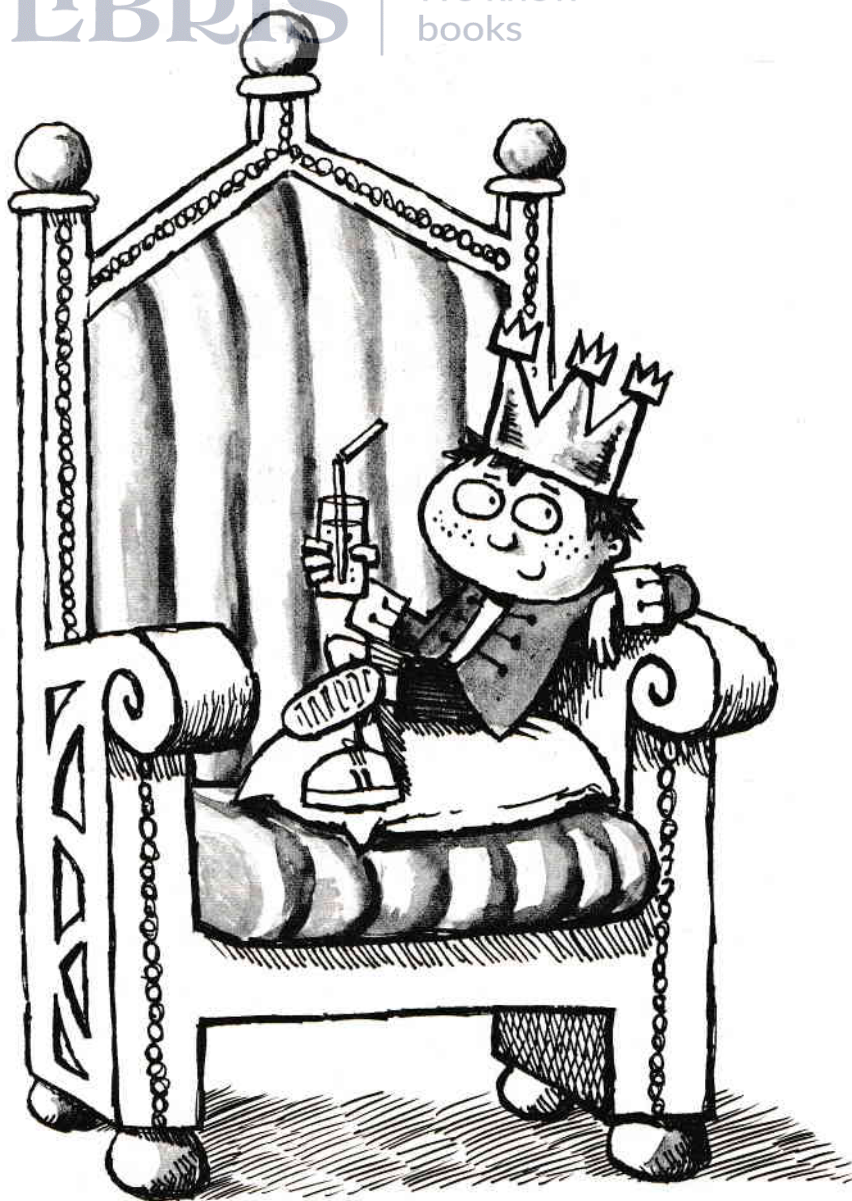
— Dați-mi banii de buzunar acum, vă rog,
a spus băiatul, și în încăperea a intrat un om
cu o roabă plină ochi cu monede de aur.

La cei nouă ani ai lui, Edwin nu era un băie-
țel obișnuit. Era rege, avea tron, armură,
castel cu pasaje secrete și toate cele. Cel mai
tare era că avea o coroană.

O coroană e foarte importantă. Dacă n-ar fi
avut coroană, ai fi zis: „Uită-te la băiețelul

LBRIS

We know
books

de colo! Nu-i așa că arată cât se poate de normal, ca oricare alt puști?” Dar când îi vezi coroana zici: „Uau! E doar un băiețel și e rege. Pun pariu că se simte bine și are parte de o grămadă de aventuri. Ce ar fi un rege fără coroana lui?”

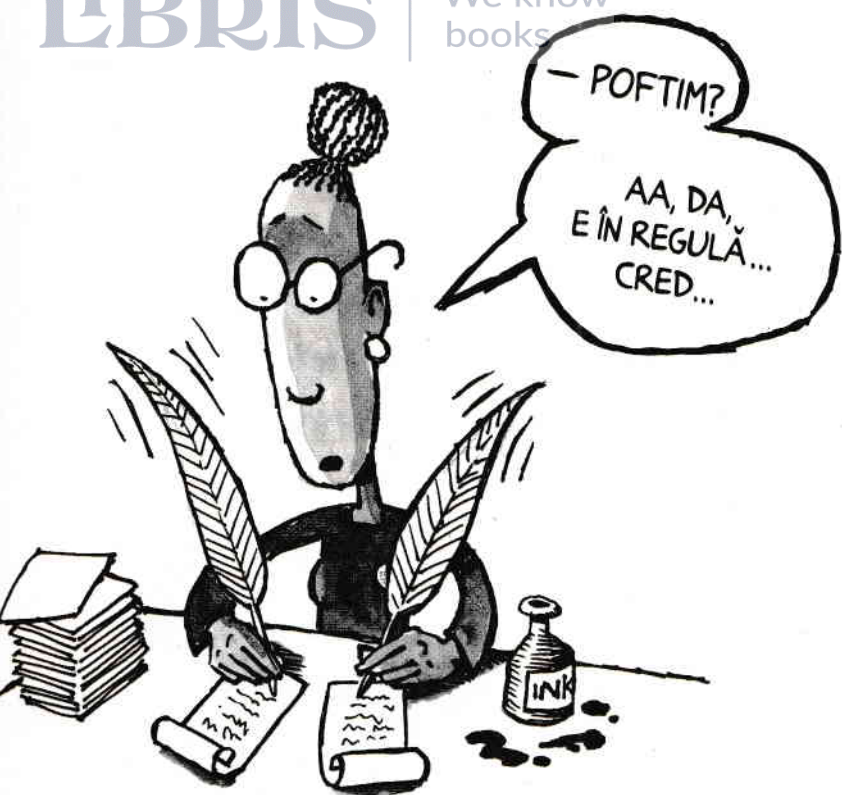
Coroana asta chiar era importantă, pentru că fiecare diviziune a sa avea o coroană mai mică în capăt. Coroana avea coroane. Mai încoronat de-atât nu se poate. Nu-i de mirare că Regele Edwin nu și-o dădea jos niciodată.

— Mulțumesc mult, i-a zis Edwin paznicului castelului care venise cu roaba, pentru că, deși el era mai marele regatului, era un băiețel foarte politicos.

Regele Edwin a studiat cu atenție roaba și a luat o mână plină de monede strălucitoare. Toți bănușii aveau chipul lui pe o parte. Întotdeauna se distra făcând asta.

Edwin s-a întors către ajutorul lui personal:

— Voi pleca puțin din castel, Jill! a spus el.

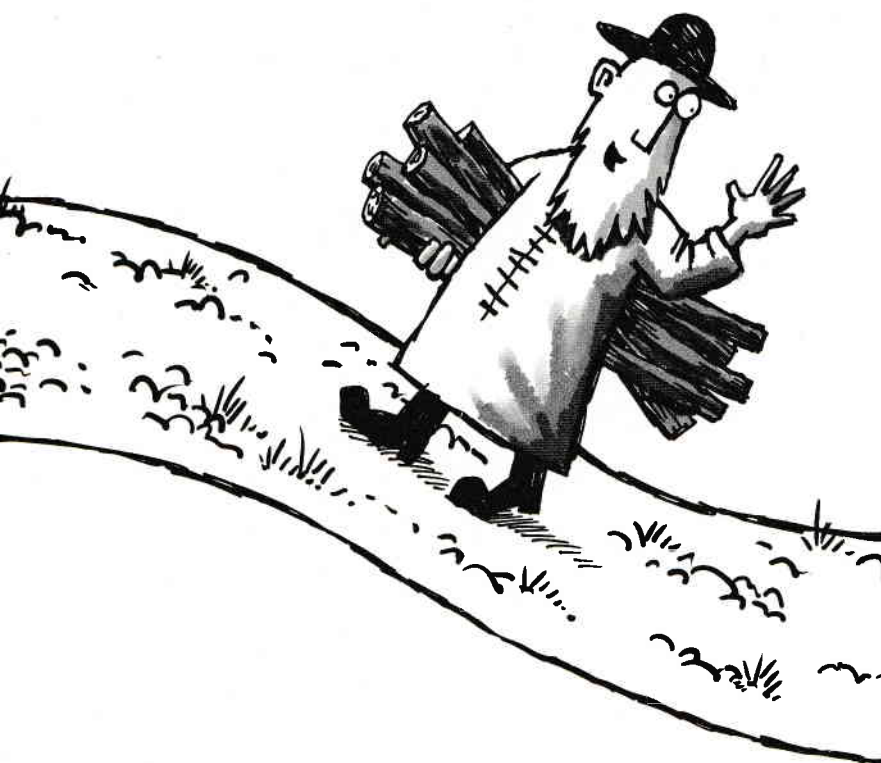

Așa a zis Ministrul în timp ce scria două scrisori deodată, câte una cu fiecare mână. Să încerci și tu cândva. Nu e ușor. Jill era mereu ocupată. Era o femeie matură cu o slujbă extrem de matură. Deși Edwin

conducea regatul Edwinland, avea nevoie de ajutorul unui adult ca să rezolve problemele dificile.

Cine trebuia să găsească un urs dansator pentru o aniversare de naștere? Jill.

Cine să scrie o scrisoare de iertare când ursul îi mânca un braț cuiva? Jill.

Jill muncea la fel de mult pe cât se juca Edwin, iar Edwin se juca o grămadă.

Edwin a împins roaba plină de monede de-a lungul unei alei.

— Bună! a spus Regele Edwin.

— Bună ziua, Maiestatea Voastră! i-a răspuns un țăran aflat în trecere.

Regatul lui Edwin avea țărani, dar nu erau niște țărani morți de foame, îmbrăcați în zdrențe și mâncând urzici fierte la cină. Nu, aceștia erau niște țărani *fericiți*, rotofei și zâmbitori. După fiecare zi de muncă se adunau în piața centrală a orașului și dansau de bucurie că trăiau.

Edwin a plecat către cel mai apropiat sat. Edwinlandul nu era un ținut mare, așa că exista un singur sat acolo. Îl numeau „Satul“. Dacă ar fi construit vreodată un al doilea sat, atunci Satul ar fi trebuit să fie redenumit neapărat.

Regele Edwin a intrat într-un magazin de dulciuri. Existau o mulțime de astfel de magazine în Sat. A luat doi pumni plini de monede de aur și le-a aruncat pe tejghea.

LIBRIS

We know
books

— Bună! Aș vrea toate ciocolatele, toate batoanele de ciocolată și toate produsele care conțin ciocolată din acest magazin.

— Ca de obicei, Ma-
iestate? Imediat.

Câteva minute mai
târziu Regele Edwin
părăsea magazinul
ducând un mor-
man mare de dul-
ciuri în roaba lui.

Apoi a cumpărat
toată marfa din urmă-
torul magazin.

Și din

următorul.

Și din

următorul.

